

# Vocea Martirilor

SERVIND FAMILIILE PERSECUTATE, DIN 1967

EDIȚIA 3, 2025

## FERICE DE CEI BLÂNZI

VIETNAM



VOCEA  
MARTIRILOR  
ROMANIA

PACEA DIN  
COCINĂ 4

PIERZÂND, SPRE  
GLORIA LUI  
DUMNEZEU 6

ÎMPREUNĂ ÎN  
SUFERINȚĂ ȘI  
SLUJIRE 11



## Mesaj către cititori

# Persecuția creștinilor din Vietnam nu este o știre veche, este realitate actuală

Estimez că aproximativ jumătate dintre cei care citesc această revistă au trăit expansiunea globală a comunismului și Războiul Rece care a urmat și care a continuat până la sfârșitul anilor 1980.

Aducându-mi aminte de perioada comunistă din România, mă întreb câți dintre noi mai consideră că situația dificilă a creștinilor din țări comuniste precum Vietnamul, este o problemă importantă și actuală.

De asemenea, mă întreb dacă am reușit să explicăm generației tinere că, la mai bine de trei decenii după sfârșitul Războiului Rece, regimul comunist din Vietnam continuă să-i persecute cu severitate pe frații și surorile noastre în Hristos. Reușim noi să le transmitem celor tineri, importanța uniunii în rugăciune și responsabilitatea pe care o avem față de acești creștini?

Deși va fi nevoie de multă muncă din partea noastră, trebuie să ne asigurăm că întreaga comunitate creștină înțelege persecuția continuă a creștinilor din Vietnam. Această sarcină este complicată și de atenția mediatică acordată terorismului islamist și persecuției, care s-au răspândit în întreaga lume în ultimele decenii.

Comunismul din Asia de Sud-Est poate părea o știre veche sau nesemnificativă, în lumina răspândirii violente a islamului radical. Exact așa intenționează comuniștii vietnamezi să câștige – convingând lumea că în țara lor nu există opresiune. La urma urmei, constituția lor garantează că „toți oamenii au dreptul la libertatea de credință și religie”.

Esența strategiei comuniștilor din Vietnam este ascunderea opresiunii. În loc să aresteze în mod deschis creștinii pentru activitățile lor religioase, comuniștii au devenit experți în pedepsirea în mod înșelător a creștinilor prin confiscarea terenurilor (vezi p. 4) și închisoarea pe baza unor acuzații false sau fără acuzații (p. 6).

După cum puteți observa în scrisoarea din acest număr, facem tot posibilul să împărtășim mărturiile fraților și surorilor noștri în Hristos din Vietnam, oferindu-le în același timp protecție împotriva propriului guvern, care pretinde în mod fals că le garantează libertatea. De aceea, le-am acoperit fețele în fotografiile din scrisoare și am modificat sau omis anumite detalii care i-ar putea identifica.

În încercarea noastră de a răspunde nevoilor creștinilor persecutați din locuri precum Vietnamul, suntem uneori limitați în ceea ce privește ajutorul material pe care îl putem oferi; persecutorii lor îi oprimă cu răbdare, dar cu perseverență, refuzându-le accesul la pământ, electricitate, educație și alte servicii comunitare. Dar chiar și atunci când nu putem oferi un ajutor concret, îi putem sluji întotdeauna în modul care înseamnă cel mai mult pentru creștinii persecutați: prin împărtășirea poveștilor lor cu alți membri ai trupului lui Hristos, le putem oferi încurajare și rugăciune.

Puteți fi „vocea martirilor”, asigurându-vă că frații și surorile noastre persecutate din Vietnam sunt amintite de familia, grupul și biserica voastră în rugăciune. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze cu pacea și bucuria Sa în timp ce faceți acest lucru!

D.E. Vocea Martirilor,  
Andreea Muresan

## PE SCURT, MISIUNEA NOASTRĂ

- Încurajarea și îmbărbătarea creștinilor pentru împlinirea misiunii de a duce Evanghelia până la capătul Pământului, în zone ale lumii unde creștinii sunt persecutați.
- Oferirea ajutorului practic și spiritual familiilor creștinilor martirizați.
- Echiparea și susținerea creștinilor persecutați în a iubi și a întoarce la Hristos oamenii care se opun Evangheliei.
- Ajutarea credincioșilor persecutați să își refacă viața, pentru a putea fi mărturii în țările în care au fost victimele opresiunii.
- Consolidarea relațiilor dintre oamenii lui Hristos și informarea lumii creștine cu privire la frații noștri persecutați, încurajând astfel creștinii în păstrarea angajamentului făcut lui Hristos și în implicarea răspândirii Adevărului.

*Vocea Martirilor (VM/VOM) este o organizație misionară non profit, interdenominațională, care slujește creștinii persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbrand, Vocea Martirilor își dedică lucrarea pentru a inspira credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndeplini marea trimitere- indiferent de costuri.*

# Experimentând PREZENȚA LUI DUMNEZEU ÎNTR-O COCINĂ

*După ce a renunțat la credințele tribale tradiționale pentru a se converti la creștinism – și, ulterior, după ce și-a pierdut soțul, fiul și casa, o creștină aparținând unei minorități etnice din Vietnam se încrede în Domnul pentru a-i asigura cele necesare și pentru a o proteja.*

## Credința care a rămas în picioare

Când soțul lui Ninh, Doan, i-a spus că a devenit creștin, ea a fost mai degrabă uimită decât furioasă.

— Ce înseamnă asta? I-a întrebat, nedumerită de ce Doan ar renunța la religia tradițională a tribului lor Hre, bazată pe închinarea la strămoși și sacrificii aduse spiritelor. Ninh nu întâlnise niciodată un creștin.

— Înseamnă că nu mai sunt un sclav al Satanei, al păcatului sau al închinării la idoli, i-a explicat el. Acum sunt fiu al lui Dumnezeu și, când voi muri, voi merge la Tatăl meu din cer.

În săptămânile următoare, Ninh a observat cât de mult se schimbase soțul ei. Curând, și-a pus și ea credința în Hristos.

Familia a început să meargă la o biserică aflată într-un sat îndepărtat, făcând ore întregi pe jos, în fiecare duminică. După un timp, vecinii au început să observe și să pună întrebări:

— Nu este creștinismul o religie americană? În Vietnam, guvernul comunist ateu consideră creștinismul o unealtă a Occidentului și o amenințare la adresa controlului său.

— N-am cunoscut niciodată un american, le răspundea Doan. Un pastor de la sat ne-a vorbit despre dragostea lui Isus, despre mântuire și despre Biblie. Pur și simplu am crezut.

Doan folosea fiecare astfel de conversație ca o ocazie să împărtășească Evanghelia. După ce alte trei familii s-au alăturat în credință, el și Ninh au format o mică părtășie creștină care se întâlnea în casa lor.

## Avertismente, apoi persecuție

Când autoritățile satului au aflat despre grupul de creștini care se aduna duminica, au încercat să-l oprească. Mai întâi, Doan și Ninh au primit o înștiințare scrisă: „Această religie vine din SUA. Nu este vietnameză. Acesta este primul avertisment. Dacă continuați să vă închinați lui Isus, veți fi bătuți.”

Curând după aceea, guvernul le-a confiscat terenul. De fiecare dată când încercau să curețe o zonă nouă pentru a o cultiva, autoritățile

## „Nu ne-am așteptat niciodată la pierderea pe care aveam să o îndurăm.”

le-o luau din nou. Situația lor nu era neobișnuită — în multe regiuni tribale din Vietnam, noii creștini sunt evacuați din casele și satele lor.

Doan și Ninh au început să muncească pe câmpurile altora, ca zilieri, pentru a-și întreține familia. Dar Doan nu a renunțat la chemarea sa: continua să predice Evanghelia oricui voia să asculte, iar biserica din casa lor mergea mai departe.

Persecuția s-a agravat. Bărbați din sat au început să-l urmărească pe Doan, provocându-l și insultându-i credința și familia.

Ninh a fost profund afectată: „La început am crezut că, dacă devenim credincioși, vom avea o viață bună. Fără conflicte cu vecinii, fără probleme cu autoritățile. Nu ne-am imaginat pierderile pe care aveam să le suferim. Uneori, din cauza persecuției, simțeam că îmi pierd credința. Dar de fiecare dată când citeam Biblia — mai ales promisiunea lui Dumnezeu că nu ne va părăsi — primeam putere să merg mai departe și să-L urmez pe Hristos.”

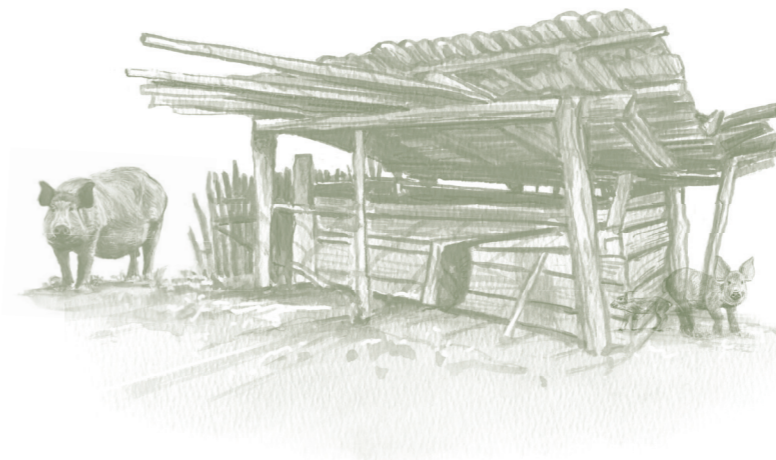
## Lovit și lăsat să moară

Pe 19 aprilie 2022, în jurul orei 20:00, vecinii au auzit țipete în fața casei lui Doan și Ninh. Martorii povestesc că cineva striga furios la Doan, cerându-i să renunțe la credință: „O să-ți luăm credința! Te batem pentru că nu vrei să ascuți!”

Când au ajuns oameni să intervină, Doan era întins pe jos. Se lovise cu capul de o scară de lemn. Sătenii l-au dus în casă. Ninh era încă la muncă. Un vecin a alergat s-o găsească și i-a spus să se grăbească: „S-a întâmplat ceva cu soțul tău...”

Când a ajuns acasă, Ninh a înțeles imediat gravitatea situației. Doan sângera abundant de la o rană la cap, iar trupul lui era plin de vânătăi. A fost dus la spital, dar medicii nu i-au dat nicio șansă. Nu și-a mai revenit și, la ora 1 dimineața, a murit.

Îndurerată și sleită de puteri, Ninh a organizat aducerea trupului acasă. Creștinii din satele vecine au venit să o ajute cu înmormântarea.



▲ „Ninh (în centru) și fiica ei cea mică, Mira, au locuit în acest fost grajd de porci transformat, după moartea lui Doan. Părinții lui Doan l-au luat pe fiul lui Ninh, Thai, să locuiască cu ei într-un sat aflat la aproape două ore distanță.”

## Singură, dar nu uitată

După moartea lui Doan, Ninh a rămas cu doi copii: Thai, de 16 ani, și Mira, de 5 ani. Era prea slăbită ca să muncească, nu mai putea mânca și nu dormea.

Micuța Mira suferea și ea din cauza lipsei de hrană. Poliția, aflând că Doan era creștin, a refuzat să investigheze crima. Iar familia soțului i-a cerut lui Ninh să părăsească casa primită la căsătorie și a luat băiatul, Thai, să locuiască cu ei, la aproape două ore distanță.

La mai puțin de o lună după înmormântare, Ninh pierduse soțul, casa și fiul. S-a mutat la mama și sora ei, dar acestea au devenit ostile din cauza credinței ei și au dat-o afară împreună cu fetița.

Un vecin milos i-a oferit un grajd de porci nelocuit ca adăpost temporar. Cu ajutorul fraților și surorilor în Hristos, atât din zonă, cât și din alte părți ale lumii, Ninh a curățat și a reparat spațiul, transformându-l într-un cămin pentru ea și Mira.

## Speranță pentru viitor

Thai vine în vizită ori de câte ori poate, dar visul lui Ninh este să-și reunească familia.

— Cererea mea de rugăciune este să fim din nou împreună, spune ea. Creștinii locali au ajutat-o să cumpere un teren, iar o casă mică este deja în construcție pentru ea și copiii săi.

Ninh vrea să deschidă o mică afacere pentru a-și susține familia. Visul ei este ca noua lor locuință să devină, la fel ca înainte, o biserică.

— Vreau să continui ceea ce făceam împreună cu soțul meu înainte să moară.

Până atunci, își găsește puterea în dragostea și sprijinul poporului lui Dumnezeu:

— Când sunt la biserică, primesc grijă, ajutor și încurajare din partea fraților și surorilor în Hristos. Simt mai mult curaj și siguranță în inimă să merg mai departe și să-L urmez pe Isus.”

# Pierzând spre

# Gloria lui Hristos

Comportamentul blând al lui Hien și vocea ei domoală ascund îndrăzneala mărturiei sale creștine. În timp ce soțul ei, Cai, era închis în nordul Vietnamului din cauza credinței lui, Hien — mamă a trei copii — a fost interogată de polițiști care au încercat să o tulbure cu o minciună. „Soțul tău și-a lepădat credința și acum nu mai este creștin,” i-au spus. „Ce vei face? Ți vei lepăda și tu credința acum, precum soțul tău?”

Neclintită, ea a răspuns: „Voi crede asta doar când voi auzi chiar de la el. Dar nu, chiar dacă soțul meu și-ar lepăda credința, eu nu voi renunța la Hristos.”

Tăria lui Hien și perseverența lui Cai în închisoare erau întemeiate pe o dedicare față de Hristos testată prin multe încercări.



## Vestea Bună adusă de negustorii de bivoli

Cu o populație de peste 1 milion de oameni în Vietnam, Hmongii sunt una dintre cele mai mari minorități etnice din țară. Cei mai mulți trăiesc în munții din nordul și centrul Vietnamului, dar populații mari de Hmong se găsesc și în Laos, Cambodgia și China.

Ca majoritatea Hmongilor, Cai și Hien erau animațiști, închinându-se spiritelor strămoșilor lor, precum și spiritelor despre care se credea că locuiesc în lumea înconjurătoare. Ei consultau ghicitori și vraci pentru a-și asigura sănătatea și succesul, dar li s-a spus că strămoșii lor greșiseră în trecut și că nu exista nicio modalitate de a evita nenorocirile din viața lor. „Am

avut multă apăsare din partea spiritelor întunecate și rele,” a spus Cai. „Ele ne torturau și ne pedepseau.”

Apoi, au găsit o rază de speranță pe internet. „Când eram în adâncuri,” a spus Cai, „am auzit că există un Dumnezeu, Dumnezeul creștinilor, care este un Dumnezeu puternic. Dar nu știam cum să ajungem la El.” Domnul li s-a arătat într-un mod neașteptat — prin Vestea Bună adusă de negustorii de bivoli.

În 2021, un grup de creștini Hmong au simțit că Dumnezeu îi cheamă să împărtășească Evanghelia în nordul Vietnamului, așa că și-au folosit afacerea de negustori pentru a pătrunde în sate fără a fi observați. Când negustorii au ajuns în satul lui Cai și Hien, Cai și prietenii săi le-au spus negustorilor de bivoli că trăiau sub blestemul spiritelor rele. Negustorii au profitat de ocazie pentru a



le vorbi despre Isus Hristos, Dumnezeul care îi putea elibera de apăsarea spirituală.

După ce negustorii de bivoli s-au întors în satul lor, l-au sunat pe Cai și au continuat să-i împărtășească Evanghelia lui și lui Hien. Cu timpul, ei și alte cinci familii și-au pus credința în Hristos. Și, curând după aceea, sub acoperirea întunericii, Cai și Hien au dărâmat altarul spiritelor din casa lor și au ars tot ce era legat de credințele lor anterioare.

Când vecinii au observat lipsa altarului din casa cuplului, și-au dat seama că ceva s-a schimbat. La început, Cai a păstrat tăcerea cu privire la credința lui. „Văzusem persecuția severă a altor familii creștine atunci când și-au făcut cunoscută credința în fața altora,” a spus Cai, „așa că am fost foarte atent în a împărtăși Evanghelia cu alți oameni din jurul meu.”

Totuși, Cai și Hien voiau să fie credincioși lui Hristos. „Știam că alți creștini fuseseră persecutați,” a spus Cai, „dar în situația noastră, este totuși mult mai bine să credem în Hristos, ca să-L avem pe El să ne ajute în viață.”

Au învățat repede că a păstra tăcerea cu privire la credința lor nu era o garanție a păcii cu autoritățile locale. Când vraciul principal al satului a aflat că altarul lor lipsea, a trimis pe cineva la casa lor pentru a-l reconstrui împotriva voinței lor.

Imediat ce lucrătorul a plecat, Hien a dărâmat din nou altarul și l-a aruncat în foc. Ea și Cai erau hotărâți să trăiască pentru Hristos. Iar primul pas, au decis ei, era să se alăture altor creștini din satul lor și să-și exprime public credința ca biserică.

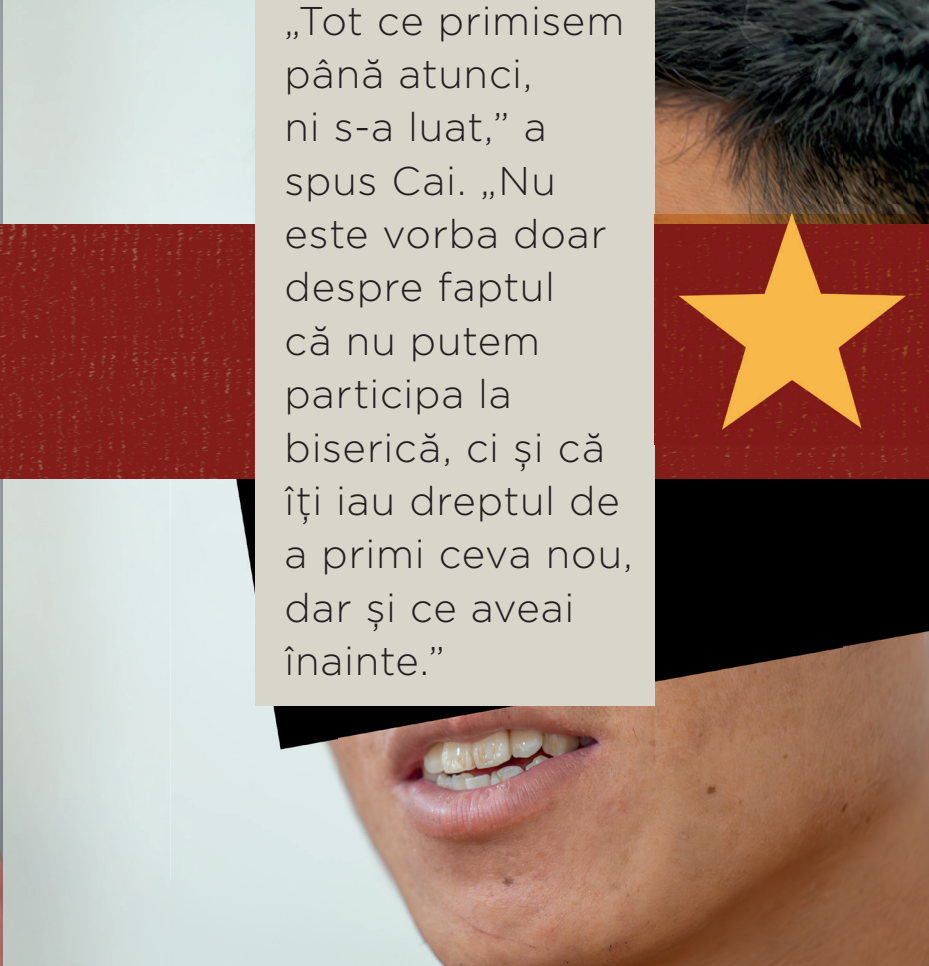
Cai, Hien și ceilalți noi credincioși nu erau siguri ce înseamnă să fie o biserică, dar erau dornici să învețe tot ce aveau nevoie să știe pentru a trăi viața de creștini.

„L-am acceptat pe Hristos și am vrut să ne închinăm lui Dumnezeu,” a explicat Cai, „dar nu știam cum să facem asta.” La început, creștinii au început să se întâlnească dimineața devreme sau noaptea târziu pentru a evita ochii vigilenți ai oficialilor guvernamentali. „Ne controlau foarte strict,” a spus el. „Ne urmăreau peste tot.”

Familiiile creștine au decis curând că cea mai bună cale de a obține mai multă libertate era să se înregistreze la una dintre denomițiile creștine oficiale din Vietnam. Ei au crezut că înregistrarea guvernamentală îi



„L-am acceptat pe Hristos și am vrut să ne închinăm,” a explicat Cai, „dar nu știam cum să ne închinăm lui Dumnezeu.”



„Tot ce promisem până atunci, ni s-a luat,” a spus Cai. „Nu este vorba doar despre faptul că nu putem participa la biserică, ci și că îți iau dreptul de a primi ceva nou, dar și ce aveai înainte.”



va liniști pe oficiali, asigurându-i că creștinii respectă legea și sunt cetățeni buni.

A avut efectul opus. Înregistrarea a fost acceptată la nivel provincial și districtual, dar a provocat o reacție furioasă din partea autorităților locale ale satului lor. Cai, Hien și ceilalți creștini au fost chemați în repetate rânduri la ședințe și interogatorii în timpul cărora autoritățile le-au cerut să renunțe la credință și să revină la închinarea strămoșilor.

Când cererile autorităților nu au dat rezultate, au început să confişte proprietățile familiilor — terenuri, semințe, chiar și alimente recent recoltate. Au furat lemnul pe care o familie îl adunase din pădure pentru a-și extinde casa, au împremuiat un câmp pe care Cai îl plantase deja, au trimis soldați să recolteze culturile, și au furat un porc pe care Cai și Hien îl crescuseră timp de mai bine de un an și l-au sacrificat pentru un festival dedicat spiritelor.

Multe grupuri minoritare, precum Hmongii, primesc terenuri, sprijin financiar și alte forme de ajutor guvernamental pentru a-i ajuta să supraviețuiască. Autoritățile au retras complet orice sprijin acestor familii, susținând că creștinii și credința lor „străină” sunt neloiali poporului vietnamez.

„Tot ce promisem până atunci, ni s-a luat,” a spus Cai. „Nu se pune problema că doar nu poți participa la program sau că îți iau dreptul de a primi ceva nou, ci îți iau și ce ai primit înainte. Dacă te-au ajutat să cumperi un bivoli sau un pom de plantat în câmp, ți-au luat bivoliul, pomii, totul.”

Poliția a percheziționat casele creștinilor,

căutând chiar și cea mai mică dovadă de fărâdelege sau de ascundere a vreunui lucru care ar fi trebuit, în opinia lor, să aparțină comunității. Apoi situația s-a înrăutățit și mai mult.

„Ne-au deconectat de la rețeaua electrică,” a spus Cai. Și în noaptea de după tăierea curentului, cineva a aruncat o piatră mare pe acoperișul de stuf, distrugând o parte din structură și înspăimântându-le copiii, care aveau la acel moment 3, 4 și 6 ani.

Celelalte familii creștine au suferit tratamente similare. Un creștin a raportat că soldații i-au agresat sexual sora de 18 ani și cumnata în timpul unei percheziții. Poliția a refuzat să le ia în considerare plângerea, spunând că acești creștini nu mai fac parte din sat și, prin urmare, nu au dreptul la protecție.

### Acceptând închisoarea

Liderii locali nu s-au mulțumit să îi izoleze pe creștinii de comunitate și să-i lipsească de mijloacele lor de trai. Aveau o pedeapsă specială pregătită pentru cei trei bărbați care încercaseră să înregistreze biserica.

Pe 26 octombrie 2022, poliția i-a arestat pe Cai și alți doi creștini. Au fost ținuți mai bine de două luni înainte de a fi oficial acuzați, iar familiile lor nu au primit nicio informație despre locul în care se aflau sau despre starea lor.

„Înainte de arestare, treceam deja printr-o perioadă foarte dificilă,” a spus Cai. „Au făcut tot felul de lucruri rele împotriva noastră chiar înainte să ajungem la închisoare. Când am fost dus în fața judecătorului și în

▲ În ciuda pierderilor suferite și a amenințărilor continue, Hien și Cai (cu fețele acoperite din motive de securitate) au o viziune plină de bucurie de a-și transforma satul și regiunea prin Evangheliile.

închisoare, a devenit și mai greu pentru noi. Eu eram în închisoare, soția mea nu știa ce s-a întâmplat cu mine, iar eu nu știam ce se întâmplă cu soția și copiii mei acasă. A fost o perioadă foarte întunecată și înfricoșătoare pentru noi.”

În cele din urmă, cei trei bărbați au fost acuzați de furt. „Șeful satului i-a spus judecătorului că am luat orezul și terenul de la săteni,” a spus Hien. „Când eram în sala de judecată, am întrebat: «Cine sunt sătenii de la care am luat orezul?» Ei au răspuns: «În general, l-ați luat de la popor.»”

Șeful satului a susținut că creștinii nu aveau dreptul la sprijin guvernamental. Prin urmare, orice bun furnizat de guvern — chiar și cele primite înainte ca ei să devină creștini, sau cele obținute prin muncă și investiție proprie — erau considerate „furate” de la poporul satului.

Cei trei bărbați au cerut să fie reprezentați legal, dar cererea le-a fost respinsă. Iar când au cerut să vadă dovezile și să interogheze martorii, și aceasta le-a fost refuzată fără vreun drept.

„Când am întrebat de la cine am furat sau ce alte lucruri am făcut,” a spus Cai, „șeful satului nu a putut oferi nici măcar o dovadă. Totuși, i-a cerut judecătorului să ne trimită la închisoare timp de cinci ani.” După condamnarea finală, judecătorul a dat fiecărui bărbat o sentință de un an.

Cai știa că putea face apel la instanțe superioare sau la organizații pentru drepturile omului, dar un alt gând concura cu dorința sa de dreptate. „Am vorbit între noi și am spus că nu-i putem câștiga argumentând cu ei,” a spus Cai. „Așa că am decis să acceptăm pierderea și să mergem la închisoare ca Domnul să strălucească prin noi. Nu aveam pe nimeni care să ne ajute, omenește vorbind, dar Dumnezeu este cu noi și noi știam asta. Domnul ne va ajuta în timpul petrecut în închisoare. Ne-am spus că noi vom pierde ca Domnul să câștige.”

Cai a fost închis la aproximativ 210 kilometri de casa sa, așa că Hien a putut, în cele din urmă, să îl viziteze regulat. Deși Cai s-a bucurat să-și vadă și să-și audă din nou familia, vizitele nu i-au adus mereu liniște. Știa că Hien, care acum își creștea singură cei trei copii, era respinsă de comunitate, trăia fără electricitate și se lupta să-și procure cele necesare.

„Lucrul care mă îngrijora cel mai mult era că soția și familia mea își vor pierde credința dacă se vor speria prea tare,” a spus Cai. „Eu știam că trebuie să-L urmez pe Hristos și că nu voi renunța. Din partea mea era clar, dar eram îngrijorat pentru soția mea și familia mea de afară.”

Unii dintre creștinii au fugit peste graniță, în Laos, îndemnând-o pe Hien să îi urmeze, în timp ce alții i-au sugerat să-și abandoneze credința. Apoi, Hien a început să audă minciunile autorităților — Cai și-ar fi lepădat credința în închisoare — repetate de alți săteni. Dar Cai nu trebuia să-și facă griji pentru Hien.

„Chiar dacă Cai rămâne în închisoare, noi credem în Isus și avem viață veșnică,” le-a spus ea prietenilor. „Dacă el este liber aici și nu crede în Isus, nu avem viață veșnică. Ce este mai important? Vrem să avem viață veșnică, așa că putem accepta orice suferință în viața aceasta.”



În timp ce aștepta ca soțul ei să fie eliberat, Hien și-a învățat copiii să-și țină ochii ațintiți spre Isus Hristos. „Le-am explicat copiilor mei că tatăl lor este în închisoare pentru că a devenit creștin, dar Dumnezeu este cu el,” a spus Hien. „Le-am spus copiilor mei: «Acum vom rămâne împreună, Dumnezeu va fi cu noi și ne va ajuta ca tatăl vostru să fie eliberat curând.» Dumnezeu este cu mine chiar și când sufăr, și El mă înțelege. De aceea nu mă simt niciodată doborâtă.”

### Speranță și un viitor bun

În noiembrie 2023, Cai — ultimul eliberat — a fost pus în libertate după 13 luni de închisoare. Creștinii din satul lui, însă, au rămas în aceeași situație de oprimare în care se aflau când fusese arestat: nu aveau terenuri, nici electricitate și nici acces la servicii comunitare sau protecție. Unele dintre familii au fost refuzate când au cerut certificate de naștere pentru copiii lor, iar copiii lui Cai și Hien nu au fost primiți la școala locală. Cu toate acestea, erau fericiți că se puteau închina din nou lui Dumnezeu ca familie.

Cai a spus că persecuția i-a întărit credința în Hristos și i-a dat o viziune îndrăzneată pentru comunitatea lui. „Oamenii Hmong [care sunt creștini] în zona în care locuiesc sunt persecutați,” a spus el, „și fug în Laos, fug spre sud. Dar eu nu vreau să plec, ca să pot fi o mărturie pentru ceilalți, spre Hristos și să-i câștig pe alții pentru Hristos în această zonă. Nu știu ce fel de persecuție mă așteaptă, dar l-am spus lui Dumnezeu că voi rămâne. Mă rog ca Dumnezeu să mă ajute să fac asta.”

Familiiile celor trei bărbați care au fost închiși continuă să se adune pentru rugăciune și părășie, căutând ocazii să le vorbească vecinilor despre Hristos. (Fețele sunt acoperite din motive de securitate.)

Cai cere rugăciune ca mica lor biserică, care se întâlnește în casa lui, să continue să-L slujească pe Dumnezeu și ca el să aibă ocazia să fie o mărturie pentru alți săteni din zonă, inclusiv pentru cei care persecută familia sa. „Cred cu tărie că, fizic, pot să mă persecute, pot să-mi facă rău, pot să-mi facă orice,” a spus Cai, „dar spiritual nu-mi pot face nimic. Îl am pe Dumnezeu cu mine și voi fi cu Dumnezeu. Știu că, după această viață pe pământ, voi fi cu El în cer.”

„Oamenii care mă persecută nu știu asta și nu-L cunosc pe Dumnezeu,” a continuat el. „De aceea mă persecută. Speranța și rugăciunea mea este ca voi continua să sufăr persecuția și ca mulți oameni din locul în care trăiesc acum să devină creștini în viitor.”

Devotată credinței în Hristos, curajul și generozitatea lui Hien i-au surprins pe unii dintre vecinii ei ostili. Pentru a-și hrăni familia, Hien culegea regulat rădăcini și fructe sălbatice din pădure. Și, în ciuda nevoilor mari din propria ei familie, încerca să adune destul și pentru a sprijini o bătrână din sat care nu avea pe nimeni să o îngrijească.

„Ea a spus că, trăind cu dragoste față de ceilalți, îi putem câștiga pentru Hristos,” a spus un lucrător de pe teren. „În loc să vândă mâncarea pentru a obține bani, a vrut să i-o dea femeii pentru a arăta bunăvoință. Așa că, în situația ei dificilă, se gândește totuși la ceilalți.”

Hien are o pasiune de a-L împărtăși pe Hristos cu alții și vrea să-l ajute pe Cai să urmeze o pregătire teologică formală. Conștientă de greutățile pe care le poate aduce o viață de slujire creștină, ea a rezumat dorința pe care o împărtășește cu soțul ei: „Vrem ca viața noastră să strălucească, astfel încât și ceilalți oameni din sate să-L cunoască pe Hristos.”

*Binh și Thanh nu erau probabil cei mai potriviți misionari care să slujească grupurile indigene din Platourile Centrale ale Vietnamului. Erau oameni de oraș, educați la oraș, obișnuiți cu conforturile vieții urbane care nu existau în satele îndepărtate.*

## Împreună în suferință și slujire

În copilărie, nici Binh, nici Thanh nu și-au imaginat o viață în slujirea creștină. Deși crescut într-o familie creștină, Binh era un tânăr furios la vârsta de 19 ani, bea prea mult și intra des în bătai. Însă, după ce Hristos i s-a arătat într-un vis, Binh s-a hotărât să-L urmeze cu credincioșie.

Doi ani mai târziu, Binh a cunoscut-o pe Thanh într-un grup de tineret creștin, iar după ce s-au căsătorit, și-au dedicat viața slujirii Domnului ca parteneri în lucrare. În timp ce Binh era la seminar, îi împărtășea seara lecțiile lui Thanh, după ce se întorcea de la cursuri. Mai târziu, când poliția l-a chemat pe Binh la sediu pentru interogatorii cu privire la credința lui creștină și studiile de seminar, Thanh l-a însoțit, împărtășind și ea bătăile și umilința prin care a trecut.

„Ne-am oferit viața întreagă pentru lucrare,” a spus Thanh. „Am studiat Biblia împreună, am lucrat împreună, așa că am fost și bătuți împreună.”

Apoi, în 1997, Domnul a călăuzit tânărul cuplu să proclame Evanghelia în rândul grupurilor tribale din Platourile Centrale, una dintre cele mai izolate și provocatoare zone geografice ale țării. Multe comunități din această zonă sunt sărace, cu drumuri prost dezvoltate și servicii publice rudimentare. Autoritățile sunt, de asemenea, suspicioase față de influențele externe din regiune, acuzând grupurile disidente din străinătate că sprijină atacuri împotriva guvernului.

Fiindcă își începuseră viața de credință și slujirea în grupuri de tineret, primul lor impuls a fost să ajungă la alți tineri.

Au fost întristați să vadă cum tinerii erau influențați de presiunile autorităților locale. Confrunțați cu dilema de a-și renega credința sau de a fi dați afară din școală, mulți au încetat să mai frecventeze biserica. Unii chiar evitau să vorbească cu Binh și Thanh, de teamă ca profesorii și directorii să nu-i asocieze cu creștinii.

Binh și Thanh au continuat, și mulți tineri credincioși doreau ca biserica să prospere. Pe măsură ce biserica creștea, însă, și persecuția se intensifica. „De multe ori, când ne adunam pentru închinare, venea poliția și ne ducea pe toți la secție,” a spus Binh. Cei care nu își lepădau credința în Hristos erau amendați.

Deoarece membrii bisericii erau în mare parte studenți fără bani, Binh și Thanh și-au vândut bunurile personale, chiar și orezul din casă, pentru a-i ajuta să plătească amenzile. Binh a achitat restul datoriei lucrând muncă de jos pentru guvern. Cuplul a realizat rapid că avea nevoie de o abordare nouă a lucrării. Autoritățile comuniste din Vietnam sunt în general sceptice față de

În peste 25 de ani de slujire, un cuplu creștin din Vietnam a înfruntat persecuții din cauza credinței, precum și probleme grave de sănătate, dar nimic nu îi poate opri să proclame Vestea Bună a lui Hristos în rândul minorităților etnice din țară.

evangelizarea creștină, iar securitatea sporită din Platourile Centrale cerea o prudență deosebită.

„Nu puteam merge ca profesori de Biblie, pentru că am fi fost amenințați,” a spus Thanh. „Așa că am mers ca oameni de afaceri.” Acoperirea le-a oferit ocazii să lege relații și să împărtășească Evanghelia — învățând, instruind și încurajând credincioșii.

„Nu puteam invita oameni la noi acasă și nu puteam avea un loc fix de întâlnire,” a spus Thanh. „În schimb, eu și soțul meu mergeam la casele altor credincioși. Doi oameni stăteau de pază la intrare, vegheau și se rugau, iar restul rămâneau înăuntru și studiau Biblia.” Pe măsură ce biserica a crescut la 150 de membri, Thanh a spus că au început să instruiască noi lideri care să meargă în alte sate și să înceapă noi biserici.

Astăzi, ei conduc o echipă de 25 de evangheliști care lucrează cu 10 grupuri tribale diferite din trei provincii. Dar evangheliștii formați de Binh și Thanh se confruntă acum cu mai multă persecuție decât au suferit ei în tinerețe.

Una dintre cele mai provocatoare schimbări a fost noua abordare a persecuției din partea guvernului. „Guvernul și-a dat seama că persecuția sub formă de bătaie nu funcționează,” a spus Binh, „așa că au schimbat modul în care îi persecută pe creștini.”

Autoritățile încearcă acum să-i forțeze pe creștini să renunțe la credință lipsindu-i de nevoi esențiale și de drepturi. Binh a spus că știa despre un creștin în vârstă care, după ce a lucrat pentru guvern timp de mulți ani, și-a pierdut pensia din cauza credinței în Hristos. Când autoritățile au aflat că este creștin, l-au amenințat că îi vor reține pensia dacă nu îl reneagă pe Hristos. El l-a ales pe Hristos și și-a pierdut mijloacele de trai.

„Vom pierde noi, ca Domnul să câștige.”

Alți creștini aparținând minorităților etnice au pierdut ajutorul social, îngrijirea medicală, terenurile acordate de stat și șansele la educație. În comunități sărace precum cele din Platourile Centrale, aceste lipsuri pot însemna viață sau moarte. Totuși, a spus Binh, dragostea lor pentru Hristos îi ajută să rămână tari în credință.

„Când îi învăț Biblia,” a spus Binh, „îi încurajez mereu că, orice s-ar întâmpla cu fiecare dintre noi, este în mâna lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este nădejdea noastră. Trebuie doar să-l încredințăm totul și să așteptăm răspunsurile Lui.”

Au văzut cum Dumnezeu le-a dat răspunsuri în multe feluri. Creștini din alte părți ale Vietnamului au venit în ajutorul fraților și surorilor care pierduseră mult din cauza credinței în Hristos. Iar restricțiile guvernamentale s-au mai relaxat în anumite zone, permițând lucrarea de slujire. „Ei văd că, atunci când Cuvântul lui Dumnezeu atinge inimile oamenilor, aceștia au o viață mai bună și nu mai provoacă probleme guvernului,” a spus Binh.

În 2011, Thanh a primit un diagnostic de cancer care a dus la multiple intervenții chirurgicale, tratamente dificile și luni întregi de spitalizare. Dar faptul că a fost internată nu a oprit-o din a împărtăși Evanghelia. Ea estimează că, în timpul tratamentelor, a ajutat peste 100 de oameni să îl cunoască pe Hristos.

Thanh nu mai poate călători la fel de des sau de departe împreună cu soțul ei, dar amândoi consideră că lucrarea este o chemare comună. Deși Binh călătorește singur în munți pentru instruire față în față, amândoi participă la ucenicizare online. Iar Thanh, cu Binh alături, conduce în continuare serviciul de rugăciune și închinare în spital, punând pacienții proaspăt externați în legătură cu biserici din apropierea caselor lor.

„Rugați-vă pentru noi, ca să ne continuăm chemarea,” a spus Binh. „Rugați-vă ca Dumnezeu să ne poarte de grijă nouă și lucrătorilor noștri în timp ce continuăm să evanghelizăm. Rugați-vă ca guvernul să vadă puterea lui Dumnezeu.”



Următorul număr al scrisorii de rugăciune va fi trimis împreună cu Calendarul de rugăciune pentru anul 2026. Dacă doriți calendare, gratuit, pentru familie/biserică, vă rugăm să ne contactați din timp.



VOCEA  
MARTIRILOR  
ROMÂNIA

Telefon/WhatsApp - (+)40 0745 977 891

E-mail - [info@voceamartirilor.org](mailto:info@voceamartirilor.org)

*Ajutor pentru*

**BISERICA PERSECUTATĂ**

*TRANSFER OP ÎN CONTURILE DE MAI JOS:*

IBAN RON: RO11BTRLRONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLEURACRT0674361501

IBAN LIRE: RO16BTRLGBPCRT0674361501

BENEFICIAR: ASOCIAȚIA VOCEA MARTIRILOR

*SAU ONLINE:*

